

6 SECONDEN

6 SECONDEN

'VERGEET HET VOOR ALTIJD'

JOS BUDIE

FC KLAP

COLOFON

6 seconden

Jos Budie

© 2026 Jos Budie / FC Klap

Uitgeverij: FC Klap, Hilversum

Omslagontwerp: Jos Budie en Mirjam Helder

Vormgeving binnenwerk: Mirjam Helder

Druk: Wilco

ISBN: 9789085677260

NUR: 350

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de auteur, noch de uitgever kan aansprakelijk worden gesteld voor eventuele onjuistheden.

Dank Bob Rooyens voor de aanmoediging.
Dank Daniëlle Hartemink en Mirjam Helder voor de hulp.

1995

1.

Oké, de uitlaat rammelde en sinds de Ardennen hoorde hij de kleppen al klapperen. Maar het was gelukkig zijn eigen auto, en bij een oud tweedehandsje maak je je nu eenmaal altijd een beetje zorgen. Vooral als je ver van huis bent. En al helemaal in een Engels sportwagentje: een MGB GT uit 1972. Liefde op het eerste gezicht, betaald met de driehonderd gulden die zijn oma hem had nagelaten.

Deze bergweg was een prachtige uitdaging voor de MGB. Ook als je rustig reed. Je kon proberen de remmen zo weinig mogelijk te gebruiken en in de afdalingen de motor juist lekker laten loeien om vaart te minderen. Met wat extra gas kon je in de bochten een beetje driften als de weg weer omhoogliep.

Wat een heerlijke auto, dacht hij, en wat een genot om hier met háár te rijden.

Martin keek opzij naar zijn vriendin Nancy, die luidkeels meezong met Toto op de cd-speler.

‘I can’t stop loving you, time passes quickly and chances are few.’ Ze keek stralend om zich heen. Af en toe streek ze een paar wapperende lokken naar achteren en soms roffelde ze, alsof het een drumstel was, hard met beide handen op het dashboard.

De slingerweg door de Italiaanse Alpen bood na elke bocht steeds weer een nieuw adembenemend uitzicht. Nancy had hem al drie keer gedwongen om te stoppen, omdat ze per se een foto wilde maken van de Mont Blanc, die groot en machtig aan de horizon lag.

Het voorjaar blijft het meest betoverende seizoen, dacht Martin. De lichtgroene blaadjes aan de bomen, de weidebloemen in het gras en overal kleine beekjes van smeltwater langs de rotsen in de berm. Vanavond zullen ze een camping vinden en morgen vertrekt vanuit Livorno de boot naar Sardinië. Twee volle weken rust, zon en van elkaar genieten.

‘Even stoppen?’

‘Ja, leuk,’ zei Nancy meteen. Ze ging gelijk rechtop zitten om mee te zoeken naar een geschikte plek om te parkeren. Twee bochten later wees ze enthousiast naar voren. ‘Daar, een P’

Behendig bracht Martin de wagen naar de linkerkant van de weg om de parkeerhaven op te sturen. Hij opende zijn portier, klom de auto uit en met een paar stappen liep hij naar het muurtje aan de rand van de weg. Ongeveer vijftig meter lager lag een klein meertje met groen water. Een smal beekje voedde het meertje en slingerde verderop het bos in.

‘Prachtig hier,’ riep hij. De berglucht rook helder en Martin voelde een heerlijke ontspanning in zijn lichaam. In de verte zag hij het lage zonlicht weerkaatsen in een lange waterval. ‘Nancy, doe de motor even uit, en neem de camera mee.’

Nancy schoof haar zonnebril boven op haar hoofd en draaide de contactsleutel om. Tegelijk met het motorgeluid stopte ook de cd-speler. De diepe stilte overviel hen beiden. Met de camera in haar rechterhand gleed ze uit de auto en liep naar hem toe. ‘Luister eens. Helemaal niets. Wat een pracht.’

Met een lichte omhelzing kroop ze tegen hem aan. ‘Ik voel me heerlijk,’ fluisterde ze, ‘dank je, Martin.’

Hij kuste haar zachtjes op haar voorhoofd. ‘Kijk daar. Die waterval, uiteindelijk komt dat water hier in dat meertje terecht.’ Hij wees in de verte en Nancy draaide de zoomlens van de camera naar buiten.

‘Wel ver weg,’ zei ze. Tegelijkertijd drukte ze af en transporteerde de film.

‘Laten we even naar beneden lopen.’

‘Dat is goed, maar dan neem ik mijn boek mee.’ Ze huppelde op haar blote voeten naar de MG en zocht achter haar stoel. Toen ze bukte, viel haar zonnebril tussen de stoel en het middenconsool. ‘Hè, kut,’ zuchtte ze.

Martin zag haar daar zo voorovergebogen staan en liep glimlachend op haar af. ‘Laten we het dak maar dicht doen. Zo kan iedereen bij onze spullen.’

Nancy had haar boek gevonden en ging rechtop staan. Ze deed haar handen in haar zij en keek om zich heen. ‘Iedereen?’ lachte ze. ‘Al die Italiaanse maffia-dieven hier?’

‘Help maar even,’ zei Martin terwijl hij de kap naar voren klapte. Het was een klusje van niets: een klemmetje vastzetten en een hendel overhalen. Ook Nancy schoof behendig de vergrendeling aan haar kant op zijn plek.

‘En ik heb het meest waardevolle bij me.’ Ze hield haar boek omhoog en stak haar tong uit naar Martin. Lenig sprong ze over het muurtje en liep de steile helling af. ‘Kom je nog?’ riep ze over haar schouder. ‘Pas op, het is een beetje glad. Oeps!’

Ze verloor haar evenwicht, maar wist zichzelf met een rare combinatie van een danspasje en een gymnastiekbeweging op de been te houden. Giechelend keek ze om. ‘La bella Italia.’

Vlak boven het groene meertje zweefden duizenden kleine vliegjes en het water was zo helder dat je de vissen kon zien zwemmen. In het water zag je een haarscherpe spiegeling van de struiken aan de overkant met daarachter een dicht bos. Nancy trok haar blauwe zomerjurkje iets omhoog en ging op een grote steen aan de waterkant zitten. Ze stak haar voeten in het water en sloeg haar boek open.

Martin liet zich in het hoge gras vallen, leunde op een elleboog, richtte zijn fotocamera en bekeek haar door de zoeker. Hij had bewondering voor de manier waarop zij met haar studie omging. Ze was eerstejaars student psychologie en ze greep iedere kans die ze kreeg aan om de *Prospect Theory* van Kahneman en Tversky te bestuderen. Het beroemde artikel, formeel getiteld als *An Analysis of Decision under Risk* hield haar met die mooie serieuze blik in haar ogen al dagen in zijn greep. Vaak las ze een stukje en staarde daarna een tijdje voor zich uit. Met een frons op haar voorhoofd. Vervolgens knikte ze, alsof ze het dan pas begreep, en las verder.

Zijn oude Nikon F klikte en daarna rolde hij zich op zijn rug. De zon begon al iets te zakken en in het oosten werden de hellingen, ver weg, fel beschenen. Een oranje gloed straalde op de regenwolken, die daar tegen de berg aanhingen.

Dus die windstilte is echt de stilte voor de storm, dacht Martin. Hij sloot zijn ogen en luisterde. Het leek doodstil, maar als hij zich concentreerde hoorde hij het klotsen van het beekje en vlak naast zijn hoofd zoemde ineens een dikke hommel. Heel hoog in de lucht dacht hij een vliegtuig te horen. Hij opende zijn ogen op zoek naar strepen in de atmosfeer. Tevergeefs. Wel hoorde hij een knal, gevolgd door twee andere knallen.

‘Achter die heuvel wordt gejaagd, denk ik. Moeten stropers zijn. Die Italianen hier speuren de bossen af naar truffels en ze jagen

op everzwijnen,' zei hij.

Nancy keek op van haar boek en fronste haar wenkbrauwen. Martin stelde haar gerust: 'Everzwijnen zijn er wel, maar die komen echt niet in onze buurt, hoor.'

Hij liet zijn hoofd weer zakken en sloot zijn ogen. Nancy keek even rond en boog zich daarna weer over haar boek. 'Er zitten hier ook beren,' zei hij zo serieus mogelijk. Hij moest snel wegrollen om het handje water dat Nancy naar hem gooide te ontwijken.

Na een tijdje stond hij op. Hij ketste een platte steen over het wateroppervlak en snoof diep alsof hij de omgeving wilde ruiken en proeven. 'Weet je?' zei hij, terwijl hij naar de kringen op het water bleef kijken. 'Mijn vader is een gewone muzikant. Lichte muziek, orkestjes. Hij heeft nooit op een conservatorium gezeten, zoals ik nu. Hij componeert weleens wat en hij arrangeert mopjes van anderen, zoals hij dat noemt.'

'Een ongelofelijk muzikale man,' ging hij verder, 'en hij speelt heel veel instrumenten. Maar alleen piano kan hij echt goed. Professioneel, bedoel ik. Maar daarnaast is hij dol op echte muziek, de echte componisten en de grote klassiekers. En,' Martin schoot in de lach, 'stiekem is hij al zijn hele leven jaloers op de James Lasten van deze wereld. Maar alleen omdat dát, zoals hij zegt, de linkmiegels van de muziek zijn. Die worden miljonair met dat ene juiste liedje of die ene tune. Ik denk: in zijn ogen minder vakman dan hijzelf. Vroeger draaide hij zijn klassieke collectie vooral 's nachts. Als mijn moeder sliep of...' Hij bleef even stil, '...als ze tenminste gekalmeerd was.'

Nancy sloeg zachtjes haar boek dicht, trok een been op en leunde met haar kin op de rug van haar hand. Met een liefdevolle glimlach luisterde ze naar haar drie jaar oudere vriend. Ze waren al vier jaar samen, nadat ze op de middelbare school verkering hadden gekregen. Iedereen wist dat zij nooit meer bij hem zou